



[ מורשת: הגב' רחל הבר תח' ] אשת הרוב אברהם ישבהו הבר צ"ל בפרק יומן מחיו ארוכי המעש ]

## רחל מעושך ידוע

לעשות על כך תשובה כי הגול מעכב את קבלת התפילהות. הגול מעכב את קבלת התפילהות את מבינה כמה גורא הדבר? אני הרי זוכה לשמש כשליח ציבור בתפילה נעה, ועל כתפי מוטלת האחריות להוביל את תפילת כלנו לשנה טובה בעוררת ד' אם חיללה התפילה שלי לא תתקבל אולי אגורים נזק גם לכל? בעשרה ימי תשובה, אני מעביר לנגד עניין את כל מה שעבר עלי השנה, בודק לא צברתי חבות, ואם מצאתי משהו אני מיד מטפל ." כך אומר בר. האיש שמקפיד להזכיר לי לדושים כל זנב של גור שלוויתי משכנה. שמצויר לי לשוש השמחש בעצמו לאורך כל היום הקדוש אם חיללה בשל בעושך ידי. ובעל ממושיך ואומר: "אנחנו מתחננים 'הס קטגור וזכה סגנור'. מהו הקטגור? גול מקטרג בראש. לא לחינם כתוב לא נחתם דין אלא על הגול. בעניינים של גול לא מספיק להשתיק את הקטגור, אם נכשל אדם בעונן גול, אפילו הסגנור לא יעוז לו. בשיש דין בשמי מגעה מידת הרחמים ומקבשת הרחמים היא זו שמקבשת להעניש את הגול! איך יתכן הדבר? כיצד הופכת מידת הרחמים למקטרגות? אלא מכיוון שבגעוני הגול מידת הרחמים מתעוררת על הנגול. היא מרוחמת על המורה שנגול ממנה שיעורה, על החבורה שעשקו ממנה את התשובה, על הנחמס שלא השיבו לו את העיפרון, וכן באה בעצמיה לקטרג על מי שנכשל בעונן זהה".

"אבל כמו שאמרות 'רובם בגול', מי יכול לזכור את המוחק שלוחה פעם ולא החזרה? מה יעשה כל אלו שרוצים לחזור בתשובה ואין מצלחות לזכור מה לו פעם ממישיה?" אני שואלת.

"חו"ל לא עוזבים אותנו באמצע השממה הם מורים לנו את הדרך, אם שאדם עורך חשבון נפש ולא זכר את חובותיו, מציעים לו שני פתרונות: ייתן ממונו לעמץ הרכבים ויתפלל שאותו אדם שהוא חייב לו יהנה מכך והרי הוא כוחזיר את שכחה, ודבר שני: יקבל על עצמו להזהר כל ימיו מאד בממוני הזולות ובזכות זה יעוזו לו ממשים להשיב הגזילה".

הדברים מהധדים בין כתולי הסלון שלנו. אני מסימנת לכתוב את השיעור, מתפללת שאצליח לנוסת ולהעביר את הדברים באוטו להט בו מסר אותם בעלי. בוקר, כשהאני אורזת את דפי המערך ומוכננה אל תיק בית הספר, אני נתקלת בכתב ידו של בעלי, כמה שורות שנכתבו בעט שחור ונוספו על השורות שכתבתי אני וכך כתב בעלי: "מעשה בחורו ישיבה שקדום חתונתו הילך וקנה מגבות חדשות ותרם אותן לישיבה בה הוא למד כדי שאם נכשל פעם בגול של פרוטה ממשהו יהיה המגבות החזר".

אני מתרגשת. מוסרת את השיעור, משתדרת להעביר את המסרם כראוי. בזמנים, מול צלחת האוכל אני אומרת לו: "יפה הספר שהוספה לך, מי היה החור הזה?"

שקט עונה מכיוונו. אני מזהה את שפת הגוף, מבינה מי היה הבוחר.

\*

שנתים לפני שנסptr מסר בעלי שיחה בישיבת 'נתיבות חכמה' בה הוא למד, שם הוא לא סיפר את הספר על 'מעשה בחור אחד', אלא הבא אותו בגוף ראשון, על עצמו. לא רצתה שיחשבו 'אה, עוד מעשה'. זה לא מעישלה, והוא סיפור אמיתי. שנוצה להתחזק בזיהוות מן הגול וכך יהיה לנו שבחון פה לבוקש: "אבינו מלכינו... מוחוק... כל שטרוי חובותנו".

נושא הזהירות מן הגול היה מוקף מאוד בעלי צ"ל, יהיו רצון שתהיה התהזותותנו מן הדברים לעילי נשמותו - אברהם ישבהו בן רב צבי.

לפני כ 15 שנה אמרו רבני יונה, בעלי מעיט בעסקי ומחייב את זמןנו אחרה. כמו שמדובר רבני יונה, בעלי מעיט בעסקי ומחיב את תורה ובגמilot חסדים, אבל ביוםים אלו גם בחסד הוא מוקפיד. כל נושא שmagui לפתחו, גם בענייני 'מתנות חיים' נבחן בשבע עניינים. דוחף הוא לא. חובה או לא. כל מה שלא קרייטי נדחה לאחרי יום הכיפורים, הימים מוקדשים לשובה ולקראת אלוקים.

"את רוצח לחזק את התלמידות שלך?" הוא שואל אותי עבר אחד כאשר אני שוקדת על הבנת מערכ ומלבב באיזה נושא להתמקדש ביוםים הנשגבים האלו. כן, אני רוצה לחזק אותן. "דברי איתן על הגול".

על הגול? מהו ביןין לבין גול? אף אחת מאיינו לא שדדה בנק או גנבה מצלמה...?!

בעלי לא עונה על השאלה, הוא מספר סיפור. "ספריהם על אסיר של אחר שנוט מסאר ארכות לאין קץ הגיע סוף סוף ליום השחרור. שנים שהוא לא יצא מן התא הקטן והיום עומד לחזור אל ביתו למשפחתו ולשגרת החיים. איזה אושר! הוא ניגש אל מפקד הכלא, מקבל את האישור הכתוב. אורי את פתחו ליל' הוא מתחנן לשומרים והם מנידים וראשים בקשיחות. 'פתחו לי, סיימי לרצות את עונשי, בקשה, תפתחו'. והם לא פותחים. לבסוף הוא קורס על הקרעק הקשה ושואל: 'אבל למה? מדוע אתם מסרבים לפתחה?' השומר נ頓 בו מבט קר ועוון: 'נשארו לך חובות קופת הכלא. אתה חייב בקניננה חמישה שקלים ובמספריה עוד שניים. לא תוכל לצאת מכאן לפני שתסדיר את החובות'."

"ספר依פה", אני מורה את השהוא גומר לספר. "ספר依פה אותו גם לתלמידות שלך", הנושא בוער לו בעצמות. "הגמara אומרת לנו 'רובם בגול', רוביינו נכסלים בחטא הנורא הזה. זו יכולה להיות תלמידה שהפרעה למורה למסור את השיעור שלה ונכשלה בגול זמן, זו יכולה להיות מישיה שהעתיקה שיעורי בית מהברה שלא ממש רצתה לחתה לתה וחמסה לה את העבודה הקשה, ואלו יכולים להיות כולם שלחקנו משכנה תפוח אדמה ושכננו להחזר, שלינו רבע כוס שמן ולא זכרנו מקומה. כמעט כולם נכשלים בחטא הנורא הזה, אנחנו יכולים לעבוד את כל עבודות הימים הנוראים. להיות רגע לפני היציאה לחופשי - אל חיתום דין מתוק כל כך, ואו שני שקלים ששכננו להחזר, ציבו בפנינו מחסומים...".

אני יודעת כמה זהיר הוא בגול ובכל זאת הדברים שלו מפתיעים אותו ומטלים. "בתפילה נעה", בשיאו של היום הקדוש ביותר בשנה, אנחנו אומרים 'למען נחדל מעושך ידינו'. הארי זוק"ל כותב: 'לפני תפילה נעהilia ימיה האדם ויוציא האם יש בידו ממון של הזולות או שנכשל בגול כלשהו ויזדרו

